

S krajinami je to jako s lidmi, nikdy je úplně nepoznáme. Každý člověk a každá krajina mohou za určitých okolností projít všemi fázemi od té nejubožejší ošklivosti až po tu nejživotnější krásu.

Christian Morgenstern

Vážené posluchačky,
Vážení posluchači,

vím, že se stále opakují, že čas je neúprosný, a tak opět připomínám, že v rubrice „Aktuality z naší U3V“ se dozvíte informace ke studiu v akademickém roce 2017/18. Nabídka bude vskutku pestrá. Všimněte si, že **Rozvrh**, podle kterého si budete vybírat kurzy, je součástí „balíčku“, a při zápisích v září již není k dispozici. V případě uložení neznámo kam, jej najdete na internetu. Na internetu najdete také změny, ke kterým může z jakýchkoli důvodů dojít. Kurzy zimního semestru začínají v říjnu a kurzy letního semestru v únoru.

Část věnovaná našim slovenským přátelům nám poeticky připomene krásu jejich hor. V rubrice příspěvků našich posluchačů se můžete vydat na vycházku po Královských Vinohradech, vypravit se za babičkou Boženy Němcové a zavzpomínat i na svá dětská léta, jak to u vás doma chodilo. Kurzy jsou ukončovány buď testem, nebo závěrečnou prací a z ukázkou jedné ze závěrečných prací se můžete seznámit. Na závěr několik zajímavostí a pro pobavení zábavný koutek.

Na další setkávání s Vámi se těší

Obsah

☞ Aktuality z naší U3V	2
☞ Celoživotní vzdělávání dospělých – dobrovolnický projekt aGAIN	3
☞ Příspěvky našich posluchačů	5
☞ Zajímavosti	15
☞ Zábavný koutek	17

⌘ Aktuality z naší U3V

U3V 2017 – doporučení ke studiu

Katalog vzdělávacích akcí 2017/2018 bude k dispozici od 4.4.2017:

- v tištěné podobě k vyzvednutí v úředních hodinách v CDV (možno i v pátek na hlavní budově FF, přestože úřední hodiny nejsou, rádi vyhovíme)
- současně bude uveřejněn i na našich webových stránkách: www.cdv.ff.cuni.cz
- součástí „balíčku“ bude i přihláška, Pravidla pro studium a rozvrh hodin

Pravidla pro studium U3V:

- podmínkou pro zapsání do studia je **maturita** + dosažení důchodového věku
- každý kurz má 9 přednášek (18 vyučovacích hodin)
- kurzy nabízíme:
  - **jednosemestrální** – bez ukončení, bez Osvědčení, probíhají v jednom akademickém roce, vždy pouze 1 semestr
  - **vícosemestrální** – probíhají v jednom akademickém roce, zimní i letní semestr, je nutné se zapsat do obou semestrů, ukončeny testem nebo závěrečnou písemnou prací, Osvědčení o absolvování, účast v Karolinu
  - **vícosemestrální/víceleté** – 1. ročník/jeden semestr v aktuálním akademickém roce, 2. ročník/druhý semestr v roce následujícím, do každého ročníku se zapisujete zvlášť. Pro postup do 2. ročníku musí být splněny předepsané podmínky (min. 50% účast na přednáškách, vždy uvedeno v anotaci kurzu). Osvědčení o absolvování, účast v Karolinu. Bez absolvování 1. ročníku se nelze zapsat do 2. ročníku.
- **semináře** – většinou pouze v 1 semestru, pro přihlášení je třeba splňovat předepsané podmínky – viz anotace semináře v Katalogu
- **ukončení kurzu** – závěrečná písemná práce (v rozsahu 10 stran textu) nebo závěrečný test. Vše je **dobrovolné**. Úspěšní absolventi se účastní slavnostního zakončení v Karolinu. Každý absolvent obdrží osobní pozvánku.

Přijímání přihlášek: od úterý 2.5.2017

- **elektronicky** – výhradně na adresu: Anna.Novotna@ff.cuni.cz
(Ize podávat již od 00:01 hod.) přihlášku neposílejte na jiné adresy!!!!
- **osobně** – od úterý 2.5.2017 vždy pouze v úředních hodinách
- **místo předání přihlášky: jen v sídle CDV, Jindřišská 27, Praha 1, 5. patro**
úřední hodiny: Pondělí: zavřeno
Úterý: 09:00 – 12:00 h.
Středa: 14:00 – 17:30 h.
Čtvrtek: 14:00 – 16:00 h.
Pátek: výuka na FF UK

Přijetí posluchače a úhrada poplatku:

- rozhodnutí o přijetí ke studiu bude rozesláno spolu s pozvánkou k zápisu během srpna 2017
- platba je stanovena poplatkem za 1 program, a to ve výši Kč 600,- za semestr, resp. Kč 800,- za semestr v případě kurzu „Kondiční cvičení pro seniory“

platbu uhradte až po obdržení vyrozumění o přijetí ke studiu!

☞ Celoživotní vzdělávání dospělých – dobrovolnický projekt aGAIN

POÉZIA KAŽDÉHO KROKU

V odkrývaní poetických momentov som nemusela ísť ďaleko a ani ich dlho hľadať. Nemuselo to byť ani posedenie s nádychom „nedeľnej chvíľky poézie“. Bol piatok – úplne bežný deň . V kalendári už začala druhá polovička februára. Sedela som na výročnej schôdzi žilinského turistického oddielu Slovan Malá Fatra. Za oknom „zúrivo“ snežilo. Hneď ma napadlo: „bláznivý apríl už vo februári“. Za pár minút už pohľad z okna splynul do veľkej „beloby“. Schôdza prebiehala rutinným tempom. Už sa blížil koniec stručnej diskusie. Pri mne sediaci Evka vytiahla popísaný papier so slovami: „Mám pre Vás básničku“. Bez váhania som to ohlásila ako poetický diskusný príspevok. Nevedela som síce o čom bude, no nemala som ani najmenšej pochybnosti o tom, že to bude zase niečo krásne..... Všetci sme stíchli a započúvali sa do vyznania, ktoré nie jednému z nás pripomenulo krásne vyhlíadky, ktoré sme na turistických potulkách zažili a ktoré nás ešte čakajú ... Evka predniesla básničku, ktorú napísal básnik – amatér – turista z Liptova. Odznela óda k horám, k slobode, ktorú iba tam načriješ plným priehrštím. Bolo to i o kráse, ktorá sa ponúka na jar, v lete, na jeseň i v zime...

A tu je to vyznanie aj pre Vás :

Ján Frniak: Horám

Keď ma nahnevá celý svet,
A myslím, že inej cesty niet,
som na veľkom omyle!
Sú cesty krásne a milé...
Spomeniem si na potok po zime zurčiaci,
na máj kvitnúci, na júl horúci...
či na jesenný farieb čas,
a na veľa bielych zimných krás.
Neváham a idem radšej skôr,
do lona našich hôr.

Obdivujem skalú i vodu
Vážim si voľnú slobodu,
Nad úžasom slza z oka plynie
a šepkám si v duchu vyznanie.
To v každom dožitom ráne
Modlitbou vrúcnou sa stane.

Obdivujem štíty, ich výška ma láka,
v úžase uzriem let voľného vtáka.
A keď v lone hôr toľkú krásu vidím,
prisahám sám sebe – tú voľnosť im závidím!
Milujem krásu hôr, hory sú mi všetkým,
utekám deň čo deň a pýtam sa : pred kým?
Pred zlobou, čo ľudstvo do záhuby vedie!
Pod' so mnou, len v horách nájdeš vykúpenie!

Možno je na mieste otázka: je poézia viditeľná na každom kroku? Odpoveď je jasná: kto hľadá, snáď ju aj nájde ...

A ako chutí poézia? ... No predsa sťa „jedná báseň“. Tak si „načrite“ plné priehrštie každý deň ...

Vysvetlivky:

potok zurčiaci ..... potok zurčící

Sťa .....jako

február, apríl, máj, júl ..... únor, duben, květen, červenec

načrieť plným priehrštím..... nabrat plnú náruč

Autor:

Medovka

Ing. Anna Frličková

Študentka U3V pri ŽU v Žiline

Absolventka projektu GAIN – Grundtvig

☞ Příspěvky našich posluchačů

KRÁLOVSKÉ VINOHRADY

kdysi hrdé město, dnes administrativně rozdělené mezi pět částí Prahy

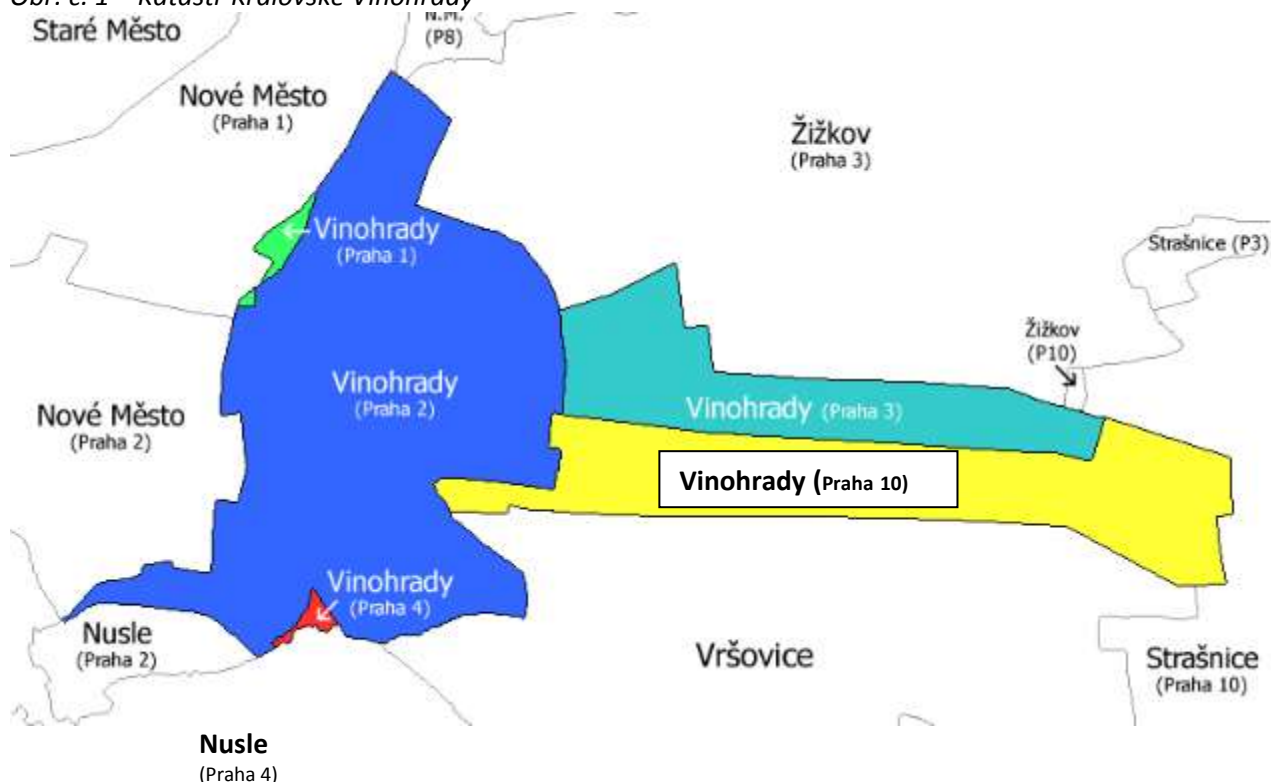
Královské Vinohrady byly v letech 1879 – 1922 městem, a to dokonce 4. největším v českých zemích a 5. největším v ČSR. Jak k tomu dospěly? O tom si budeme vyprávět.

Na východ za hradbami Nového Města, založeného Karlem IV., začaly povinně růst vinice. Král a císař nařídil svým výnosem zakládání vinic v okruhu 11km a zároveň omezení dovozu vín. Oblast se utěšeně rozvíjela, vznikaly postupně viničné usedlosti podle vzoru letních sídel se zajímavými názvy, které dodnes známe jako názvy ulic a některých míst. V té době to byl katastr Kouřimi (do r. 1848).

Celá oblast se nazývala Hory viničné, a soudní pravomoc vykonával perkmistr Starého Města pražského. Od roku 1867 byl změněn název na Královské Vinohrady jako pocta Karlu IV. V roce 1875 se rozdělily na dvě části – Vinohrady I – severní část, která se mění o dva roky později na Žižkov a Vinohrady II – jižní část, a obě části dostaly statut obce.

1879 získávají Královské Vinohrady statut města, které se velmi brzo stává rezidenčním místem pro bohaté a také pro úředníky magistrátu; bylo to město podnikatelů, umělců a úředníků a nikdy se tam nebudovaly výrobní závody a snaha byla zachovat co nejvíce zeleně po rozparcelovaných vinicích.

Obr. č. 1 – Katastr Královské Vinohrady

Předcházející obrázek poskytuje názorný přehled, jak vypadá skutečný katastr Vinohrad, rozdělený mezi různé administrativní části Prahy.

Královské Vinohrady zůstávají stále místem dobré adresy

Poznat Královské Vinohrady je velmi zajímavé a poučné. Najdeme tam krásné vily, v kontextu budování města pro život – obytné celky v zeleni, krásné činžovní domy secesní, neogotické, neorenesanční a neobarokní, ale jsou tam i paláce pro nejrůznější instituce, které mají jako autory význačné architekty a umělce. Vinohrady však mají i zajímavé stavby sakrální, z nichž velmi krásná a bohatě vybavená synagoga byla v r. 1951 zbořena, protože stávající režim odmítl opravy po náletu.

Seznámit se s Vinohrady je nejlépe na vycházkách, když se můžeme potěšit pohledem alespoň na exteriéry parků, zahrad a budov, ověřit si cílený urbanismus, v některých ulicích i se zachovalými původními alejemi. Najdeme i stopy po bývalých usedlostech – někdy zbytky staveb, jindy jen název místa či ulice.

Obr. č. 1 - Synagoga

Jen namátkou některé významné stavby:

- Kostel Nejsvětějšího srdce Páně – Plečnik, dnes národní kulturní památka
- kostel Sv. Ludmily od Josefa Mockera
- Budova tabákové režie, Alois Dryák a sochař Jaroslav Horejc
- Dům zemědělské osvěty – Josef Gočár a Otto Gutfreund
- Dům u hasičů – první pražský “mrakodrap“
- Palác Maceška,
- Orbis a Radioplác od architekta Aloise Dryáka
- Hotel Flóra od Aloise Krofty se sochařskou výzdobou Emanuela Kodeta
- Leichterův dům pro významné nakladatelství od Jana Kotěry
- Krásný činžovní dům bratrů Svojsíků od Rudolfa Novotného
- Vinohradská tržnice, Národní dům - architekt Antonín Turek
- Vinohradské divadlo architekt Čenský, alegorie Statečnosti a Pravdy nad průčelím jsou od Milana Havlíčka

Obr. č. 2 – J Horejc – Užití rabáku

Staveb je mnohem víc a jistě potěší, když si je obejdeme a budem obdivovat krásnou architekturu a seznámíme se s mnohými příběhy. Nemusíte se bát – takové poznání se nevejde do jediné vycházky a proto mám připraveno zase několik pokračování a žádná vycházka nebude delší než 4 – 5 km a zvládneme ji maximálně za 3 hodiny.

Eva Zbořilová

VÍTE, KAM SE V PRAZE VYPRAVIT ZA BABIČKOU?

Tentokrát půjde o literární postavu, kterou podle vzpomínek na šťastné dětství v Ratibořickém údolí stvořila a do české literatury uvedla Božena Němcová, od jejíhož úmrtí uplynulo letos v lednu již 155 let.

Portrétní medailon Boženy Němcové

Jako *Dům zrození Babičky Boženy Němcové* je pamětní deskou označena budova v Ječné ulici čp. 516/28. Druhá pamětní deska s reliéfním portrétem spisovatelky na téže adrese připomíná, že Babičku zde napsala v roce 1854. Dílo ale dokončila až v následujícím roce, kdy už bydlela v ulici pojmenované dnes Vyšehradská v domě čp. 1378/45. Také na tuto skutečnost upozorňuje na domě umístěná pamětní deska.

Pro setkání s výtvarným zobrazením literární postavy babičky se vydáme na Vyšehradský hřbitov. Zásahu na tom mají členky Amerického klubu dam, prvního ženského spolku v českých zemích, který vznikl na popud Vojty Náprstka. Když členky klubu zjistily, že Božena Němcová má na hřbitově jen zanedbaný travnatý hrob bez označení, vložily se do věci samy. Zhotovení náhrobního pomníku a jeho slavnostnímu odhalení v roce 1869 předcházela sbírka a žádost klubu dam adresovaná vyšehradské

kapitule o přenechání hrobu Boženy Němcové „navždy do vlastnictví“.

Autorem pomníku Boženy Němcové i obou na něm umístěných bronzových reliéfů byl sochař Tomáš Seidan. Na oválném medailonu s portrétem spisovatelky ve zralém věku je její krásná a oduševnělá tvář již poznamenána strádáním, chudobou a nemocí.

Pod medailonem je vytesán nápis „BOŽENA / NĚMCOVÁ / * / nar. 4. února 1820. / zemř. 21. ledna 1862.“ a překřížené iniciály Amerického klubu „AK“.

Na podstavci ve tvaru stylizovaného antického chrámku vznikl ve výklenku prostor pro plaketu s žánrovým výjevem z neznámější spisovatelčiny knihy *Babička*. Předlohou byla kresba Antonína Gareise. Babička se sklání nad otevřenou truhlou a ukazuje vnoučatům památný stříbrný tolar, který jí daroval císař Josef. Scéna je zasazena do prostředí venkovské světničky a svým emotivním námětem se vymykala tehdejšímu zvyklostem.

V souvislosti s pohřbem spisovatelčina syna Jaroslava v roce 1898 byl pomník restaurován. Z této doby pochází i nápis vytesaný do spodní části podstavce „*Babičce*“ vděčné *Barunky z Vyšší dívčí školy v Praze 1886-1898 znovu zřídily tento pomník*. Nápis vznikl díky iniciativě žákyň této školy ve Vodičkově ulici, které se symbolicky považovaly za „vděčné Barunky“.

Reliéf „Babička“ podle kresby Antonína Gareise

M. P.

Použitá literatura:

Secká, M.: Americký klub dam a pomník Boženy Němcové. In: *Literární archiv: Sborník Památníku národního písemnictví*, roč. 34/2002. Božena Němcová. K 140. výročí úmrtí, Praha

Sršeň, L.: K autorství náhrobního pomníku Boženy Němcové. In: *Literární archiv: Sborník Památníku národního písemnictví*, roč. 34/2002. Božena Němcová. K 140. výročí úmrtí, Praha

Portrétní medailon Boženy Němcové, *Prostor – architektura, interiér, design*, o.p.s. (<http://www.prostor-ad.cz/pruvodce/praha/vuva/kampa/seidan.htm>)

Reliéf „Babička“ podle kresby Antonína Gareise, *Prostor – architektura, interiér, design*. o.p.s. (viz výše)

NEČEKANÝ ZÁBĚH

V naší třídě už měli všichni doma televizi. Tedy kromě mě a Holmana. Doma jsme měli jen rádio. Místo Večerníčků jsme poslouchali Hajaju a operní árie z nedělních koncertů jsme znali stejně dobře, jako písničky z hudebního pořadu Dvanáct na houpačce. Silvestra a ostatní zábavu jsme si obstarávali sami, o legraci jsme neměli nouzi a televize nám nechyběla. Jedině když dávali Mistrovství světa v krasobruslení nebo v ledním hokeji. To jsme pak jezdili do Jinonic k tetě a strejdovi, kteří sice neměli děti, ale zato měli doma televizi. Jednou, když jsme se opět chystali k tetě na návštěvu, děda řekl, že mu není dobře a že radši zůstane doma. Kroutil se v pokoji na gauči, zatímco mu babička v kuchyni vařila zeměžluč na žaludek a říkala mamince, že ta husa byla na něj moc těžká a že s ním radši zůstane doma, ať jedeme sami. Ale tatínek hned vyskočil ze židle a povídá: „Jen klidně jedte, mám doma ještě nějakou práci a na dědu dohlídnu.“ Babička se to moc nelíbilo, ale když ji tatínek ujistil, že bude děda v dobrých rukách, přece jen jsme se vypravili. Teta nás vítala ve dveřích se slovy: To je dost, že jdete, za chvíli dávají přímý přenos z Letné, hraje Sparta se Slávií, tak ať si ještě popovídáme.“ Pokojem zavoněla káva, teta nakrojila bábovku, a zatímco poslouchala vyprávění o nemocném dědovi, strejda zapnul televizi, kde právě začal fotbal. Hráči na hřišti se honili za míčem z jedné strany hřiště na druhou. Oči všech už byly upřeny na obrazovku. Marně jsem přemýšlela, co na tom kulatém nesmyslu všichni vidí, když v tom začal komentátor zvyšovat hlas a v zápětí padl gól. V tom okamžiku se davy na tribuně zvedly a křičely góóóo přímo do kamery. Ale co to? Vždyť to je přece náš tatínek s dědečkem, a nebo se mi to jen zdá? Zůstala jsem doslova civět na rozjásaného dědu. Vůbec se nepodobal té hromádce neštěstí, kterou jsme před chvílí doma opustili. V tom babička vykřikla: „Jeníčku, jsi to ty?“ a maminka „Ježíšmarjá, Ládo, co to tam děláš?“ Do toho volali Ládík s Ivanem: „Jé, támhle je náš táta s dědou.“ To už se ale tribuny uklidnily a hrálo se dál, jenomže z nás už fotbal nikdo nesledoval. Maminka plakala, babička si otírala oči a říkala: „Já se s tím dědkem dám na stará kolena rozvést.“ Teta v tom babičku podporovala, říkajíc, že v pořádném manželství by se tohle nemohlo stát. Já s bráškama jsme měli oči na vrch hlavy, protože o rozvodu jsme doma nikdy neslyšeli. Až strejda vypnul televizi, okřikl tetu, vyndal z baru sváteční skleničky a nalil nám všem domácí ořechovku. Potom řekl: „Tak už ženský neblázněte, vždyť se zase tak moc nestalo. Každý má nějakého koníčka, no a my chlapi máme holt ten fotbal.“ Babička se ozvala: „Proč mi děda nic neřekl? Vždyť bych mu byla hlavu neutrhla.“ „No, to neutrhla, ale kdyby ti řekl, že chce jít v neděli na fotbal, pustila bys ho?“ Babička mlčela. „No vidíš, nepustila, a ty taky ne“, obrátil se na maminku. Obě dvě přiznaly, že má strejda pravdu. Nakonec jsme se všichni dohodli, že budeme dělat, jako když se nic nestalo. Nad ořechovkou se to dobře povídalo, ale skutečnost pak byla úplně jiná. Přišli jsme domů. Dědovo vzdychání bylo slyšet až do předsíně. Tatínek právě chystal dědovi obklad a vyprávěl, jak mu bylo celé odpoledne špatně. Jenomže to už babička nevydržela. Popadla pantofel, hnala se na dědu i na tatínka a křičela: „Já vám dám fotbal, já vám dám Spartu a Slávii“, honila je kolem stolu a bušila do nich pantoflem hlava nehlava. Děda s tatínkem stále nic nechápali, až jim Ládík řekl: „Viděli jsme vás v televizi, objímali jste se a křičeli gól.“ Ted' byli zase v šoku děda s tatínkem., ale nakonec se všechno vysvětlilo. Oba slíbili, že už dají s fotbalem pokoj, omluvili se a babička s maminkou jim odpustily. Za pár dní měl děda svátek. Dojedli jsme slavnostní oběd, děda dopil pivo, zapálil si fajfku, když v tom někdo zvoní. Já s Ládíkem jsme dostali za úkol zdržet dědu v kuchyni, zatímco maminka s babičkou šly otevřít. Slyšeli jsme cizí hlasy v předsíni. Teprve za hodnou chvíli se babička vrátila do kuchyně, popřáli jsme dědovi a babička řekla: „Dárek od nás máš v pokoji.“ Všichni jsme vešli do pokoje, kde na stole stála úplně nová televize. Dojatý děda povídá: „Udělali jste mi velikou radost, tohle je lepší než fotbal.“ Ale za půl hodiny už seděli s tatínkem u televize a sledovali další fotbalové derby. Rozvod se nekonal a já jsem v pondělí jen tak mimochodem ve třídě oznámila, že máme doma novou televizi. A tak Holman zůstal opravdu poslední, kdo ještě neviděl Večerníčka. Ale ne dlouho. Hned druhý den jsem ho pozvala na Večerníčka k nám, dávali zrovna Spejbla a Hurvínka.

MORČE

Náš děda dlouhá léta sázel sportku. Vždycky ve čtvrtek se vypravil na poštu, kde pravidelně podával dva tikety. Číslo nikdy neměnil. Věřil, že alespoň jeden sloupek čísel vyhraje. Ale kromě několika pátých a jedné čtvrté, která dělala 380,- korun československých, nikdy nic nevyhrál. Přesto týden co týden každou neděli seděl u televize s tužkou a sešitkem, kam si zapisoval tažená čísla. Dědova čísla jsme už znali z paměti, však tam dával samá data našich narozenin a svátků. Takže při každém tahu nám bylo hned jasné, jak si děda stojí. Babička se zlobila, že zbůhdarma vyhazuje peníze, ale my jsme dědu škádlili: „Dědečku, co nám koupíš, až vyhraješ tu první?“. „Nemusela by být první, i druhá by stačila,“ smál se děda. „Tak co byste si přáli, raubíři?“ Ládík, který právě začal chodit do školy, si moc přál morče. Já jsem chtěla kytaru a lvánek trumpetu. Tyhle dárky jsme při různých příležitostech prosazovali, ale pořád marně. Maminka řekla: „Zvěřinec ani komedaj mi z bytu dělat nebudete,“ a bylo to odbyto. A tak jsme tajně doufali, že až děda vyhraje, že bude morče, kytara i trumpetu a maminka, postavená před hotovou věc, se nakonec obměkčí. Přiblížil se opět čas tahu. Děda si nacpal fajfku, vyndal tužku a sešit a posadil se k televizi. Jako vždycky jsme se sesedli kolem dědy a sdíleli s ním jeho napětí. A pak to přišlo. Hned první číslo, které vytáhli, bylo dědovo. Druhé a třetí taky. „Dědečku, už máš čtvrtou,“ povídám, ale děda mě vůbec nevnímal. Dokonce odložil i fajfku, ale to už vytáhli čtvrté dědovo číslo, a pak hned páté. To šesté, které děda netrefil, už nebylo důležité. „Babičko, pojď sem honem, děda vyhrál druhou,“ křičela jsem do kuchyně, kde maminka s babičkou právě chystaly nedělní oběd. Z pracovny vyběhl tatínek. „Je to pravda, dědečku?“ „Pravda, pravda,“ křičel děda a vyhazoval sešit s čísly do výšky. V pokoji už se seběhla celá rodina. „Ládíku, podej mi sem ty tikety, ať to těm našim ženskejům ukážeme,“ volal děda. Ale Ládík, který jindy u ničeho nesměl chybět, se najednou vytratil. „No tak, Ládíku, kde jsi? Bolela mě ve čtvrtek noha, tak jsem poslal na poštu Ládíka,“ vysvětloval děda. „Tak už pojď honem, ať ukážeme, co jsme vyhráli.“ V tom se otevřely dveře u dětského pokoje, tam stál ubrečený Ládík a nařikal: „Dědečku prosím tě nezlob se na mě, já už to víckrát neudělám.“ „A co vlastně, co se ti stalo?“ ptal se děda, nic zlého netuše. „Nic jsme nevyhráli, dědečku, já jsem podal jenom jednu sportku.“ „Já toho kluka snad přerazím,“ křičel tatínek. „Cos to provedl, ty rošťáku?“ Do toho křičela maminka, že omdlí a babička, že se jí rozvářejí knedlíky. A Ládík brečel a brečel. Až děda bouchnul pěstí do stolu a křikl: „Bude tady ticho! A ty mi řekni, proč jsi podal jenom jeden tiket?“ „Když já jsem, dědečku, moc potřeboval těch osmnáct korun,“ vzlykal Ládík. „A na co, prosím tě? Na co jsi tak nutně potřeboval osmnáct korun?“ Ládík se vrátil do dětského pokoje, vlezl pod postel a vytáhl staré akvárium. Když ho postavil na stůl, všichni jsme strnuli. Na hromádce rozcupovaného pijáku ze sešitu sedělo morče. Úplně černé, s bílým flíčkem mezi ušima a mžouralo na nás černýma očkama. Děda se rozesmál, až se za břicho popadal. „Tak tohle je, Ládíku, nejdražší morče ve střední Evropě a možná, že i na světě. A přestaň už brečet. Jak tomu šohajovi budeš říkat?“ „Já myslím, že Flíček, dědo, podle toho bílého fleku.“ Nebyl to Flíček. Byla to totiž „ona“, a tak jsme jí začali říkat Bárinka. Maminka i babička se s morčetem smířily a Ládík kupodivu vyvázl bez vejprasku. A každá návštěva, která u nás Bárinku obdivovala, asi kroutila hlavou, když děda říkal: „Jo, naše Bára, ta nás stála dvacet tisíc korun.“ To byla totiž druhá cena ve sportce, o kterou děda kvůli Báře přišel.

Vladana Machiánová

NÁVRATY DO DĚTSTVÍ

S přibývajícím věkem se většina lidí navrací ve svých myšlenkách do doby svého dětství a mládí. Ani já nejsem výjimka a často se vracím ve svých vzpomínkách o osmdesát let nazpět do dob minulých a vzpomínám na své rodiče, příbuzné, kamarádky a spolužačky, na školní léta, dětské hry atd. Přivádí mě k tomu také rozdíly mezi naším prožíváním dětství a způsobem života mých 6 vnuků a celé řady jiných dětí, které vidím okolo sebe. Snažím se jejich životní styl nepodrobovat kritice, protože je mi jasné že žijí v jiné době a ve zcela jiných podmínkách, než jsme své dětství prožívali my.

Narodila jsem se před 2. světovou válkou, své školní začátky jsem prožila za války a mládí za komunistické totality. Nebyla to doba jednoduchá, ani pro moje rodiče ani pro mne. Přesto ale mohu

řící, že moje dětství i mládí bylo šťastné a to právě díky mým milujícím rodičům, prostředí, ve kterém jsem žila a lidem, kteří mě obklopovali.

Bydleli jsme ve Střešovicích, v ulici Na Petýnce. Za mého dětství to byla klidná ulice, která končila u našeho domu, který byl na začátku ulice, a dále už byla jenom vozová cesta, která vedla k bývalé cihelně. Nejezdila zde žádná auta, jenom občas přijeli popeláři, nebo poštovní vůz tažený koníkem. Jediné vzrušení bylo, když ulicí projeli vojáci na koních z nedalekých jezdeckých kasáren Na Panenské. Na jedné straně ulice a stály poměrně nové činžovní domy asi z roku 1928, kde jsme bydleli, s malými předzahrádkami a na protější straně dva kláštery s velkými zahradami. Přímo proti našemu domu byla velká výstavná budova kláštera obývaná řádovými sestrami. V roce 1950 byly sestry odstěhovány neznámo kam, Klášter byl přeměněn na obvodní národní výbor a zahrada byla otevřena pro veřejnost a postupně pustla. Dnes je tam opět klášter s řádovými sestrami, zahrada je upravená a částečně přístupná. Vedle byla opět veliká zahrada a klášter Vincentinum s velkou starobyklou budovou a kaplí. V klášteře byl ústav pro tělesně a duševně postižené dospělé, o které se řádové sestry staraly. Občas je vozily na vozících na vycházku a tak jsme je měli možnost také vidět. Také tento klášter byl zrušen, sestřičky byly přemístěny neznámo kam i se svěřenci. Po jejich odchodu ještě nějaký čas ve Vincentinu sídlily různé instituce. Aleje, ty potom zmizely a dnes je budova kláštera opuštěná a zchátralá. Vedou se sice spory o tom, co s ní bude, ale je na ní smutný pohled.

Jak jsem se již zmínila ke klášteru patřila velká zahrada, ve které byla řada skleníků. Ve sklenících zahradníci a s nimi i někteří chovanci ústavu pěstovali nejrůznější květiny, které také prodávali. Když měli tatínek nebo maminka svátek nebo narozeniny, chodila jsem jim tam koupit kytičku, Na konci zahrady byl malý domeček tzv. fortna. Tam jsem zazvonila, ve dveřích se odkrylo malé zamřížované okénko, sestřička se podívala, kdo tam je a zeptala se, co chci a pustila mě do zahrady. Zahradník mě pustil do skleníků, abych si kytičku sama vybrala. Ráda jsem se skleníky s květinami procházela.

Těsně po světové válce pořádaly sestry z Vincentina v této zahradě vždy na jaře slavnost Božího Těla. Začalo to mší v klášterní kapli a potom šlo procesí areálem zahrady, kde byly postaveny oltáře ozdobené květinami a čerstvými březovými větvemi. Šly jsme s mojí kamarádkou Hankou, měly jsme růžové šatičky, které nám ušily maminky, na hlavách věnečky z umělých kytiček a v rukách malé košíčky s lístečky z pivoněk od našeho pana domácího. Šli jsme ve dvojicích nejdříve děvčata, potom chlapci a potom dospělí. Průvod šel od jednoho oltáře ke druhému, u každého se pan farář pomodlil a my jsme na cestu házely z košíčků kytičky. Přestože naše rodina nebyla katolického vyznání, rodiče mi v účasti nebránili, protože se mi to moc líbilo. Aniž bychom si to tehdy uvědomovali, takové slavnosti nás obohacovaly a zklidňovaly.

Tak, jak už to v životě chodí, člověk nemá jenom hezké zážitky, ale i nepříjemné. Takový až hrůzný zážitek jsem prožila ve dnech po útoku na říšského protektora Heydricha. Krátce po atentátu nás probudil hluk z ulice - hučení aut, křik německých vojáků, zvonění na domovní zvonky, dupání okovaných bot po domě a vzápětí bušení na dveře u bytu. Tatínek vstal a otevřel dveře a do bytu doslova vtrhli 2 němečtí vojáci se zbraněmi. My jsme se museli postavit v předsíni ke zdi, nesměli jsme se ani hnout a oni začali prohledávat celý byt - otevřeli dveře do skříní a prohledali jejich obsah, rozházeli pokrývky, svítili pod postele atd. Nic pochopitelně nenašli a tak zase s dupáním a křikem byty i dům opustili. Mně bylo 6 roků, bála jsem se a plakala. Je to sice už hezká řada let, ale na tak silný zážitek se nedá zapomenout.

Ještě bych se ráda vrátila k našemu domu. Bylo tam 8 nájemníků a z toho 11 dětí. My děvčata jsme se občas navštěvovaly u některé doma, ale víc jsme si hrály na dvorku. Přinesly jsme si panenky, skákaly jsme přes švihadla tzv. školku nebo jsme hrály různé hry např. Honzo vstávej, Pan čáp ztratil čepičku, Na třetího atd. Při našich hrách jsme se ale musely chovat tiše, protože když bychom byly hlučné, hned se u pana domácího otevřelo okno a byly jsme napomínány nebo eventuálně vykázný ze dvorka. Nikdy jsme si nedovolily odmlouvat, ani si stěžovat rodičům. Ať si o tom už mysleli cokoli, byli vždy na straně pana domácího.

Doba válečná i poválečná nebyla jednoduchá pro nikoho, ale vzpomínám na léta svého dětství ráda.

Mgr. Naděžda Zelenková, posluchačka U3V FF UK

Posluchači, kterým již skončily přednášky zimního semestru, odevzdali závěrečné práce a ti, co studují v letním semestru, budou vbrzku svoje práce připravovat. Posluchačka kurzu psychologie, paní Vanda Babická, si zvolila téma „**CO S ŽIVOTEM PŘI NÁROKU NA STAROBNÍ DŮCHOD**“. Položila si otázku, proč začala navštěvovat univerzitu třetího věku a proč tak učinili ostatní. Dotazníkovou formou požádala nejen své „spolužáky“, ale o vyplnění dotazníků požádala i posluchače denního studiu, aby zjistila, jak mladí lidé chápou studující seniory. Paní Vanda Babická souhlasila s uvedením ukázky ze své práce.

... Na přednášky chodím ráda, i když vím, že nabyté vědomosti nikde neuplatním, je to příjemně a podnětně strávený čas v krásné budově s ještě krásnějším výhledem (zvláště posluchárna 200). Přednášky mě pomáhají k vyrovnání se s často nepříjemným okolím.

3. Proč OSTATNÍ ...

Dosud jsem uváděla především své, mnohdy velmi osobní důvody, proč navštěvuji přednášky U3V. Během mé účasti na této univerzitě jsem se ale také chtěla dozvědět, proč tam docházejí moji „spolužáci“. Nejenom to, chtěla jsem se alespoň částečně dozvědět, co si o nás starších myslí studenti denního studia Filosofické fakulty Karlovy univerzity v Praze.

Proto jsem si připravila dva malé dotazníky: jeden pro posluchače U3V, druhý potom jako sondu do názorů studentů denního studia.

<ul style="list-style-type: none">
• Proč navštěvujete univerzitu třetího věku ?
• Kolik let již navštěvujete univerzitu třetího věku, máte již diplom ?
• Navštěvujete i jiné university ?
• Původní profese (dosažené vzdělání)
• Bydliště – místo, Váš věk – rok narození
• Co studiu říká Vaše rodina a okolí?
• Jste ještě zaměstnán(a) ?
• Máte koníčky a jaké ?
• Co vám univerzita třetího věku přináší ?
--

<ul style="list-style-type: none">
• Proč (podle Vašeho názoru) lidé navštěvují univerzitu třetího věku ?
• Co jim to přináší ?
• Má univerzita třetího věku nějaký smysl pro společnost ?
• Jaké aktivity by jste chtěl(a) mít po 65. roce života ? (Uvědomujete si někdy, že Vám také bude přes 65 let ?)
• Co je stáří a kdy začíná ?

Senioři – posluchači U3V

Většina oslovených ochotně spolupracovala a nakonec se mi podařilo získat zpět téměř sedmdesát vyplněných dotazníků od seniorů – posluchačů U3V. Pro ilustraci přikládám kopie dvou dotazníků vyplněných posluchači U3V.

- Proč navštěvujete univerzitu třetího věku ?
Abych získávala a aplikovala své znalosti
- Kolik let již navštěvujete univerzitu třetího věku, máte již diplom ?
Čím del. Diplom mám
- Navštěvujete i jiné university ?
často dělána univerzitu v Lushobodu
- Původní profese (dosažené vzdělání)
učitelka - pedagog, fakulta VV Brno
- Bydliště – místo, Váš věk – rok narození
Kladno, Váček 1949
- Co studiu říká Vaše rodina a okolí?
*1968
je rádi, že se učím každý den*
- Jste ještě zaměstnán(a) ?
ne
- Máte koníčky a jaké ?
ovčím Věrné gardy a kolo
- Co vám univerzita třetího věku přináší ?
Stálý kontakt se rovněžmostí

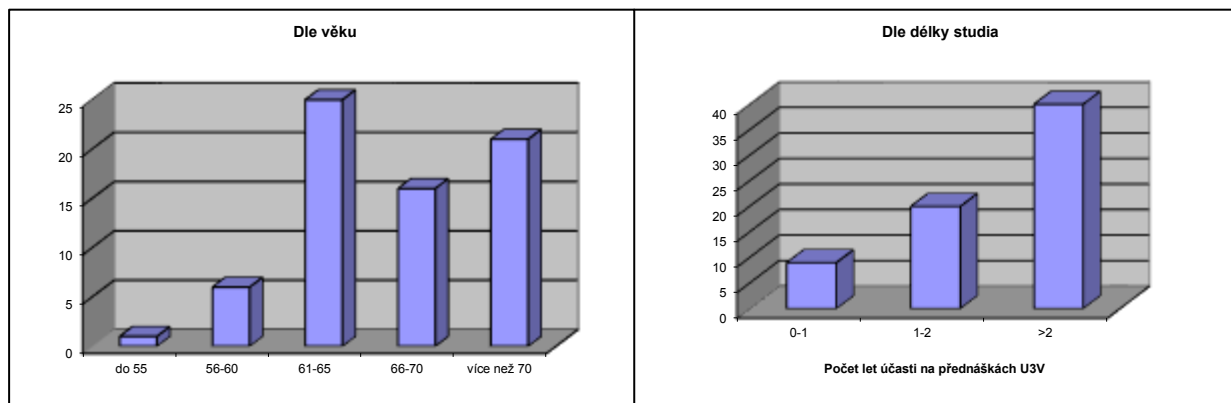
- Proč navštěvujete univerzitu třetího věku ?
pro udržení duševní činnosti a naplnění volného času
- Kolik let již navštěvujete univerzitu třetího věku, máte již diplom ?
6 let, diplom nemám
- Navštěvujete i jiné university ?
občasné UJEP Ústí n. L.
- Původní profese (dosažené vzdělání)
učitelka → kulturní pracovník
- Bydliště – místo, Váš věk – rok narození
Teplice 63 1946
- Co studiu říká Vaše rodina a okolí?
podporuje máje zájmy
- Jste ještě zaměstnán(a) ?
nepracuji
- Máte koníčky a jaké ?
divadlo, film, rodina, turistika
- Co vám univerzita třetího věku přináší ?
*viz první otázka
+ navštívení Prahy*

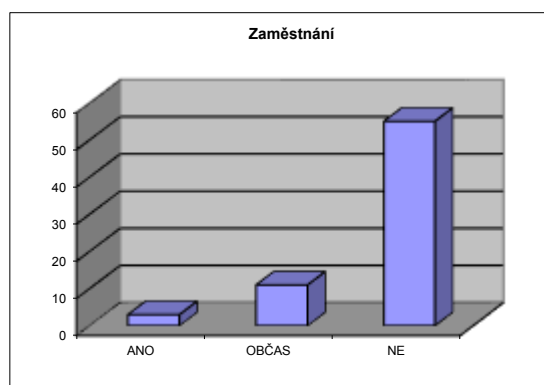
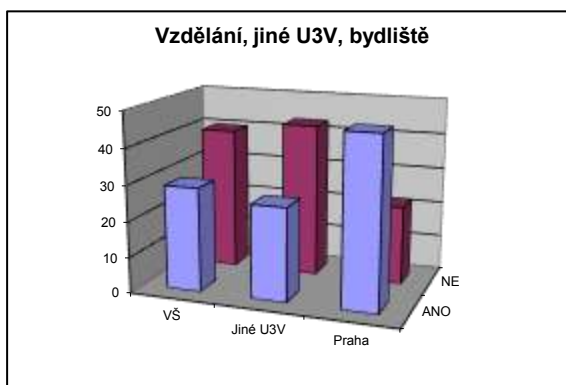
Za povšimnutí stojí mezi koníčky uváděná odpověď: „cvičení Věrné gardy v Sokole“

Úmyslně jsem dotazníky nenavrhovala jako „test inteligence“ s předvolenými odpověďmi (A, B, C, D) ale snažila jsem se poskytnout dotazovaným dostatečný prostor k vlastnímu vyjádření. Proto se podstatná část odpovědí nedala vyhodnotit kvantitativně, přesto jsem se snažila některé ukazatele zhodnotit v následujících grafech:

Z kvantitativního hodnocení lze vyvodit, že

- většina posluchačů U3V je ve skutečně seniorském věku, více než 60, mnoho dokonce více než 70 let
- většina posluchačů studuje dlouhodobě
- nadpoloviční většina má dokončené středoškolské vzdělání, méně než polovina se účastní jiných studií pro seniory a i když je většina posluchačů z Prahy, není procento „přespolních“ zanedbatelné
- drtivá většina posluchačů U3V již nepracuje (ani občas).

Na otázku „Proč navštěvujete U3V“ většina seniorů odpověděla, že si chce zvýšit vzdělání a rozšířit poznání nových věcí. Nikoliv nevýznamným podnětem k návštěvě přednášek je také setkání s lidmi a získání nových přátel.

Mezi dalšími důvody nalezneme: zábava, prestiž a výdrž, naplnění volného času, prodloužení aktivního života, čas na věci, o které mám zájem, zachování duševní svěžesti a nemožnost studia v mládí.

Na otázku „Co na to říká Vaše rodina“ asi 90% souhlasí a podporuje, zbylých 10% uvádí, že rodina se nevyjadřuje a tedy si asi myslí své.

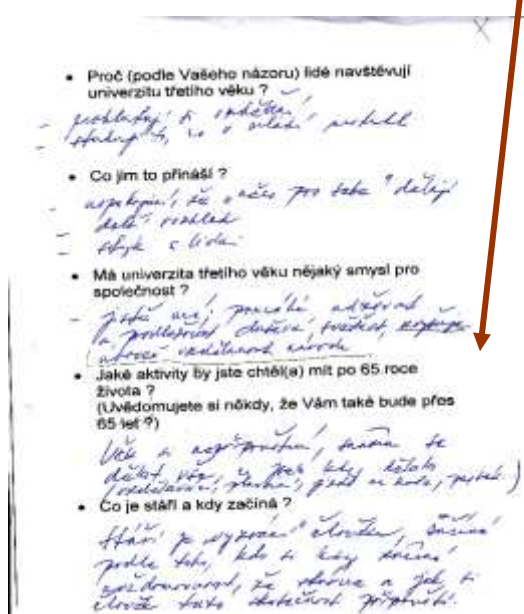
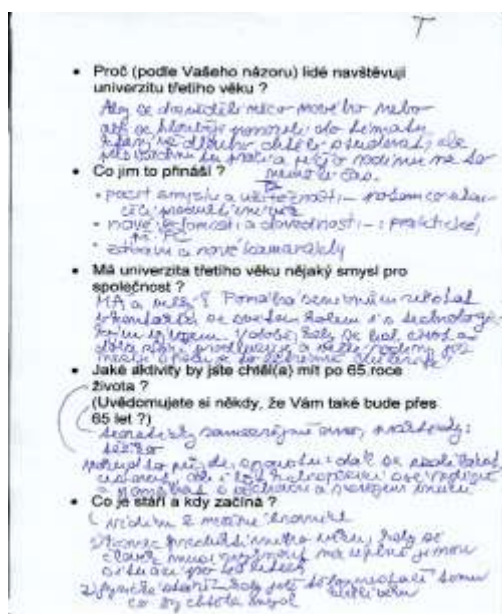
Koníčky dotazovaných jsou různé a zřejmě stejné jako u všech seniorů. Kultura, sport, turistika, cestování, myslivost, historie, četba, zahrada, ruční práce a výtvarné aktivity. Dokonce vaření, křížovky a rodina s vnoučaty. Sex a drogy nikdo neuvádí.

Studenti denního studia

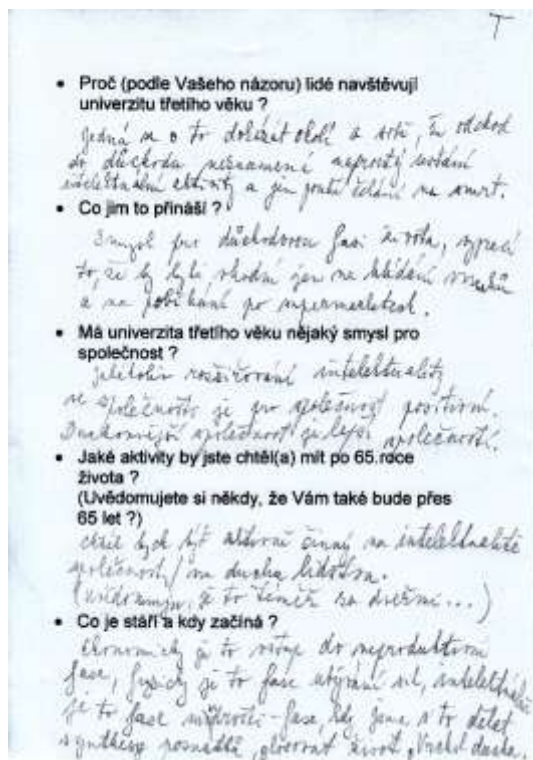
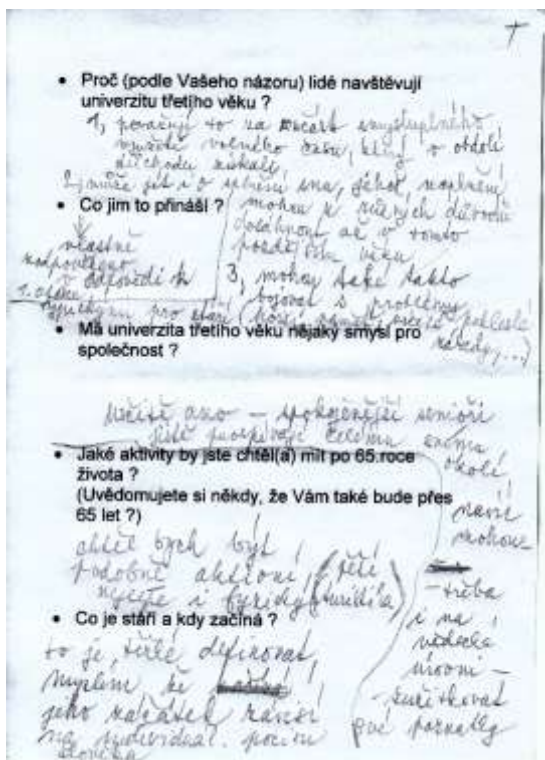
Jak je zmíněno výše, navrhla jsem dotazník nejenom pro posluchače U3V ale i pro studenty denního studia na FF UK. Zajímalo mě především, jak se „tváří“ na U3V ale hlavně jejich představa o stáří a aktivitách v důchodovém věku.

Překvapil mě velmi zodpovědný přístup studentů k vyplňování dotazníku. Zkoumaný vzorek byl v tomto případě menší než u seniorů, přesto se k vyhodnocení sešlo více než 30 vyplněných odpovědí. Pro ilustraci přikládám alespoň několik ukázek.

Prosím, povšimněte si alespoň "U3V zvyšuje úroveň vzdělanosti národa ..." (!)

V odpovědích na otázku PROČ U3V jednoznačně převládal názor, že se jedná o prohloubení vzdělání. Následovalo: nikdy není pozdě začít, v mládí nestihli nebo nemohli studovat, ze zvědavosti, cítit se mladší a zahnat nudu.

Na otázku co U3V přináší, byly všechny vyjádřené názory téměř rovnoměrně zastoupeny: osobní uspokojení, zvýšení rozhledu, kontakt s lidmi podobných zájmů a v neposlední řadě radost ze života.

Na otázku, zda má U3V nějaký smysl si žádný z dotázaných nedovolil odpovědět „NE“. I zde byly názory poměrně početně vyrovnané a dotazovaní uváděli: prodloužení duševní svěžesti, aktivní senior = spokojený senior (aneb kdo si hraje, nezlobí). Výstižná byla i častá a stručná odpověď: ANO!

Na osobní otázku zda si uvědomují, že i jim bude 65 let možná překvapivě většina odpověděla sice různými slovy leč ve smyslu NE. Jsem ráda, ani já jsem se touto otázkou v jejich věku nezabývala.

O svých možných aktivitách v seniorském věku mají ale různé představy: pokračovat jako v mládí, cestovat, studovat, udržovat kontakty s lidmi, věnovat se rodině a uchovat si zdravý rozum.

Na nejtěžší otázku – co je stáří a kdy začíná – se mnoho studentů s úsměvem zasnilo a následně zvolili pragmatický, ve škole vyučovaný názor: když se tak začnete cítit a připouštíte si ho, když pomine mládí, duševní stáří začíná kdykoliv, únava životem a lhostejnost a formální: konec produktivního věku.

Několik optimistických vyjádření: stáří – NIKDY nebo těším se na něj (poznám vlastní moudrost).

Celkové zhodnocení:

Jak z odpovědí seniorů tak i studentů FF UK zřetelně vyplývá prospěšnost a důležitost U3V. Více takových projektů, které nám starším umožní nejenom se vzdělávat ale setkávat se ve škole s mladou generací.

Příjemně mě překvapila vstřícnost obou dotazovaných skupin při práci s těmito dotazníky. Mám pocit, že se pohybují mezi příjemnými a optimisticky naladěnými lidmi. To je velký přínos nejenom pro můj život. Život není v žádném věku jednoduchý a lehký.

Vanda Babická

☼ Zajímavosti

Lichořeřišnice

Tropaeolum majus L., lichořeřišnice větší

Popis – jednoletá až vytrvalá bylina s masitou poléhavou nebo popínavou lodyhou, s dlouze řapíkatými listy a okrouhlou, dlanitě desetidílnou čepelí; dlouze stopkaté úžlabní květy jsou oranžové s ohnivě červenými až světloujícími červenými pruhy. Plod je trojpouzdrá tobolka zakulaceně ledvinovitá, masitá, v době zralosti brázditá a špinavě žlutá. Kvete od května do října.

Výskyt – původní druh v Jižní Americe. U nás se často pěstuje a ojediněle zplaňuje. Nejznámější šlechtěnou sortou je „měsíční záře“.

Užívaná část – čerstvá šťáva, čerstvá semena (i sušená), květy a listy.

Sběr a úprava – bylinné části se svírají po celou dobu vegetace. Plody pak v době zralosti, postupně v srpnu a v září. Ponechávají se v suché místnosti doschnout pak se semeno zbaví šedožlutého zorkovatělého obalu. Mají zemní, bramborový pach, zprvu jsou bez chuti, po chvíli palčivě ostré.

Účinné látky a působení – rostlina obsahuje glykosid glukotropeolin, který se štěpí enzymem myrosinem v silici benzyliothiokyanátu, glukózu a

kyselý síran draselný. Látky se vylučují močí a působí hlavně bakteriostaticky na stafylokoky, *Proteus vulgaris*, streptokoky a salmonely. Antibiotické substance se začnou vylučovat močí už za 2 – 3 hodiny, vylučování dostoupí maxima za 4 – 10 hodin, končí asi za 20 hodin. Částečně se také vylučují i plícemi, a tím příznivě ovlivňují infekční afekce dýchacích cest.

Užití – vnitřně 30 g vylisované šťávy nebo 40 – 50 g salátu z rostliny. Také se užívá při bronchiálním zánětu, dále při akutních a chronických zánětech močových cest vyvolaných hlavně smíšenou infekcí.

Poznámka

Granulovaná semena jako rostlinné antibiotikum a desinficiens močových cest se dříve vyrábělo pod názvem UROGAN.

Neškodí střevní bakteriální flóře.

Poupat lichořeřišnice se užívá jako náhražky kaprlat.

Zdroj:

Dr. A. Hrabětová-Uhrová, *Příroda zdroj zdraví (Herbář léčivých bylin)*

Velehrad nakladatelství dobré knihy v Olomouci, 1941

Jiří Hájíček, Selský baroko

Jiří Hájíček, ročník 1967, se narodil a žije i pracuje v Českých Budějovicích. Debutoval v roce 1998 sbírkou povídek Snídaně na refýži, následovala zfilmovaná novela Zloději zelených koní. V roce 2002 mu vyšel román Dobrodruzi hlavního proudu, Dřevěný nůž pak v roce 2004. Za Selský baroko a Rybí krev získal ceny Magnesia Litera. Hájíčkovy prózy vzbudily pozornost také v zahraničí, byly přeloženy do angličtiny, italštiny, chorvatštiny a maďarštiny. Kniha Selský baroko je považována za jednu z nejlepších z původní české literatury. Jde o strhující příběh z jihočeského venkova 50tých let minulého století, s jeho světlými i temnými stránkami, s malebně vykreslenou jihočeskou krajinou, jazykově kultivovanou, se smyslem pro dramatickост, který udrží čtenářovu pozornost až do posledních řádek vyprávěného příběhu.

... Už cestou do badatelny jsem myslel zase na Danielu. Pořád tam ještě seděla, v šelestivém tichu, její zářivé blond vlasy, stažené gumičkou do ohonu, opálená tvář a pihy na nose. Strohá místnost jí byla plná. Pozdravila mne pohledem, usmála se. Když jsem ji uviděl v archivu poprvé, ani nebyla vidět za matrikami. Nechala si přinést hned tři tlusté knihy. Zasekla se už na prvních řádcích prvního zápisu ..... ale ten účes. A jak mluvila, jak krčila nos, když se soustředila na čtení ...

Víte, že ...

... nákupní vozík slaví 80 let – poprvé vyjel mezi regály v roce 1937 v Oklahoma City, dnes ten nejobyčejnější stojí 2500 korun.

... už otec antibiotik, sir Alexander Fleming, varuje, že jejich nadužívání může vést ke snížení nebo úplné ztrátě účinnosti. Konec antibiotik a co potom?

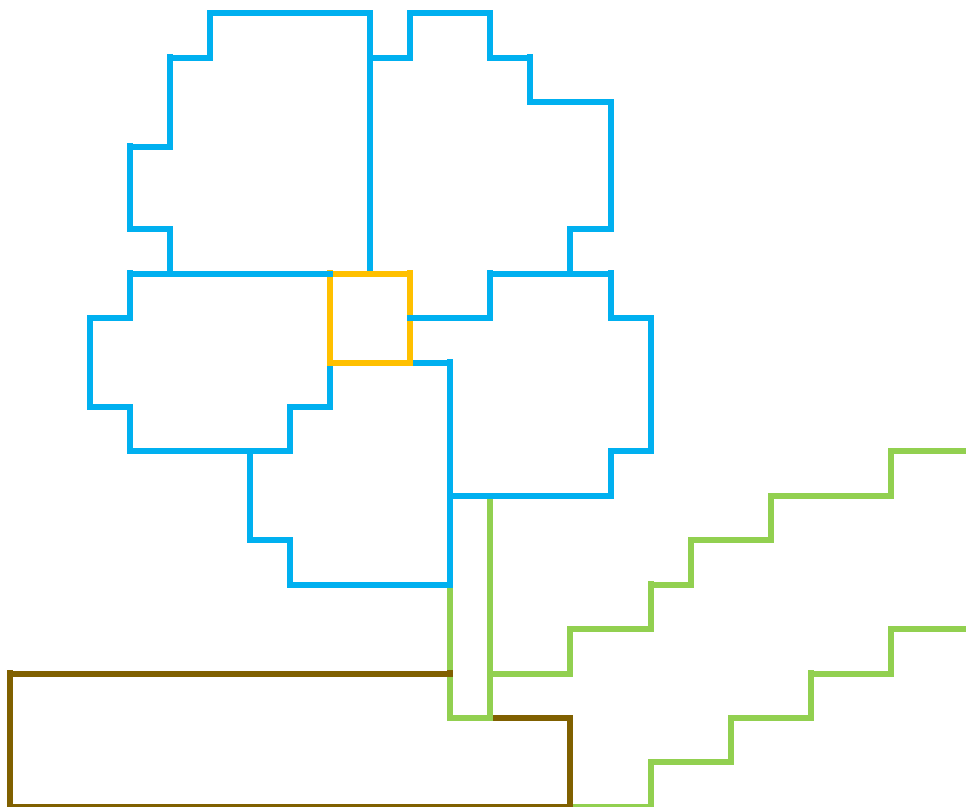
... divoká (indiánská) rýže není rýží v pravém slova smyslu? Jde o podlouhlá, tmavá semínka sveroamerické védí trávy. Je velmi drahá a její příprava časově náročná.

Zdroj:
Epocha 5/2017

⌘ Zábavný koutek

Vymalujte si jarní kytičku pro štěstí

V kinech se promítají filmy naše i zahraniční, ale jsou filmy, ze kterých se užívají celé citace v běžném životě a při různých situacích se samy přímo nabízejí. Takových hlášek je mnoho, tak několik těch nejznámějších:

Dobrý voják Švejk: „Co blbnete, dyť jsou tady lidi!“

Hotel Modrá hvězda: „Dovolte prosím, měl bych malou otázku. Jdu tady dobře po zemi?“ „Tedy dobře ne, ale jdete.“

Kristián: „Zavřete oči, odcházím.“

Ecce Homo Homolka: „Jestli si ten fotbal neprosadíš, tak jsi u mě mrtvej muž.“

Homolka a Tobolka: „Až budeme nahoře, to teprve budou panoramata!“

Hoří, má panenko: „Kdo si nenakrad, musí to brát, jako že nevyhrál.“

Hoří, má panenko: „On se tam stejně dívá. No nedivte se, dyť mu hoří barák ...“

Kulový blesk: „Nemá někdo zájem o dobrou brazilskou kávu?“

Kulový blesk: „To je ale pěkná půdička, ta se vám povedla pane Knotek, to jsem sama ráda. Tady se mi to bude věšet.“

Kulový blesk: „Máňa říkala, že to není směroplatný.“

Jáchyme hoď ho do stroje: „Neber úplatky, neber úplatky nebo se z toho zblázníš.“

Jáchyme hoď ho do stroje: „Tak kdepak je ten prďola, co tady čepuje pivo?“

Jedna ruka netleská: „Sejdeme se za 15 minut – já nemám hodinky- tak za 20.“

Knoflíkáři: „Neřeš, nepřepínej a hlavně po ničem nepátrej.“

Marečku, podejte mi pero: „Nepotěšil jste mě, ani já vás nepotěším.“

Marečku, podejte mi pero: „Sem si dovolil...na ukázkou ze své zahrádky pár švestiček“

Marečku, podejte mi pero: „Pane učiteli, už je čas“

Na samotě u lesa: „To jsou blechy psí, ty na člověka nejdou.“

Na samotě u lesa: „Děda je hodný, ale překáží nám.“

Obecná škola: „Rodiče, kteří mají zájem vidět Idiota, nechtě se dostaví do ředitelny.“

Pelíšky: „Kde udělali soudruzi z NDR chybu?“

Postřižiny: „Nudíte se? Kupte si medvídku mývala.“

Pyšná princezna: „“Odvolávám, co jsem odvolal a slibuji, co jsem slíbil.“

Sněženky a machři: „ Pojedeme zkratkou, je to sice delší, ale zato horší cesta.“

Sněženky a machři: „ Vydrž, prďka, vydrž!“

Světáci: „Vona taky dáma může být pěkná svině.“

Vesničko má středisková: „Doktor říkal, že momentálně zaostalej.“

Vesničko má středisková: „Vy jste se zase kochal, že jo, pane doktore.“

Vratné lahve: „Kdo to byl?“ „Omyl.“ „A co chtěl?“

Vrchní prchni: „Stěrače stírají, klakson troubí...“

Uzávěrka pro příští číslo je 10. 6. 2017

Těšíme se na Vaše příspěvky – redakce Klubu posluchačů a absolventů U3V FF UK

Příspěvky zasílejte na e-mail: ff-blogklub@seznam.cz

Příští číslo, pokud pošlete příspěvky, vyjde v červnu – předem děkujeme za spolupráci

Praha 12. března 2017

